

[Olufson.]

er løst, vil det ved alle politiske Valg, ved alle kommunale Valg blive blandet ind i Lands- og Kommunalpolitik og derved svække Fremgangen af det, som vi ønsker fremmet. Netop ved at gennemføre dette Lovforslag, lægge Sagen ud til Folkets egen Afgørelse, kan man blive fri for dette Spørgsmaal ved de almindelige Vælgermøder, og vi kan tage Stilling til det Program, som det Parti har, man slutter sig til. Det er en af Grundene, hvorfor jeg ønsker dette Lovforslag gennemført. Lovforslaget tager en af de Ting, der skiller Partierne, ud af Politikken og giver derved en renere Linie, en renere Luft i dansk Politik.

Jønson: Jeg ved ikke, om den ærede sidste Taler er Tankelæser, siden han i sin Tale udpegede mig som en bestemt Modstander af det foreliggende Lovforslag. Jeg er ikke vidende om, at jeg har vekslet et Ord med det ærede Medlem om det, og jeg vil derfor tillade mig straks at protestere mod denne Udtalelse. Men paa en Maade har han Ret. Vi staar i dette Land med en Arbejdsløshed, for hvilken Tallet i Dag er oppe paa ca. 100 000, og vi ved alle, at de arbejdsløse lever en frygtelig Tilværelse. Men uden at tage Hensyn til dette har vi Tid til at behandle et Lovforslag, hvis Behandling saa udmærket godt, uden at et eneste Menneske skadedes derved, kunde udsættes, saa at man i Stedet kunde behandle Tidsspørgsmaal, som er mere paatrængende. Men nu foreligger Lovforslaget her. Efter at to Kommissioner har behandlet denne Sag, har nogle faa Medlemmer — disse Kommissioner har ikke en Gang selv kunnet blive enige — tilladt sig at stille dette Forslag, og nogle af disse Medlemmer er Medlemmer af dette høje Ting og har naturligvis derfor Ret til at forelægge Lovforslaget her.

Den højtærede Indenrigsminister har forhavset mig ikke saa lidt. Jeg tror aldrig, jeg, i den Tid jeg har været Medlem af dette Ting, har hørt den højtærede Minister jonglere, som han har gjort det her.

Første Næstformand (Pinstrup): Det er et uheldigt Udtryk.

Jønson: Er det det? Ja, naar man fra Regeringens Side faktisk kan tale baade for og imod Lovforslaget, saa ved jeg ikke, hvad jeg skal kalde det. Der er naturligvis andre Udtryk, men jeg synes, at det, jeg nævnte, kunde være passende.

Første Næstformand (Pinstrup): Det synes Formanden ikke.

Jønson: Nu vil jeg gerne sige, at jeg aner ikke selv, hvordan jeg staar i denne Sag. Der er ca. 14 000 Vælgere, der har stemt paa mig, og jeg maa virkelig meddele, at paa mange Vælgermøder, jeg gennem Aarene har haft, er dette Spørgsmaal aldrig berørt i min Valgkreds. Derimod har jeg staaet overfor en Række Spørgsmaal om, hvorledes jeg vilde stille mig til at nedsætte Spiritusbeskatningen, og først og fremmest, hvorledes jeg vilde stille mig til Spørgsmaalet om at ophæve den mærkelige Beskatning paa vore Restaurationer og Kafeer. Den Slags Spørgsmaal er stillet i stor Udstrækning.

Naar man altsaa i denne Kreds ikke har forlangt noget personlig af mig i denne Sag, staar jeg naturligvis meget heldigt. Jeg vil imidlertid sige, at hvis vi endelig kom dertil, at den langgt overvejende Del af Befolkningen i sit Indre var overbevist om, at en Lovgivning af den heromhandlede Art var nødvendig, saa skulde jeg være en af de første, der skulde bøje mig derfor. Men det foreligger jo slet ikke. Ikke en af de højtærede tidligere Talere har kunnet paavise noget saadant.

Jeg ser saaledes paa denne Sag, at der maa kræves, at et meget stort Antal af Befolkningen, f. Eks. mindst to Trediedele, skal staa bag dette Forslag. I modsat Fald vilde det nok kunne vedtages i Rigsdagen, men i Realiteten vilde det ikke kunne gennemføres. Hvis der ikke staar et enigt Folk bagved, som ved sin egen Villie vil tvinge de Modstandere af en saadan Lovgivning, der altid vil være, er det efter min Mening praktisk set ganske uigenneførligt. Vi bor i et Land, der er meget vanskeligt at bevogte; vi maa dog alle erkende, at fra Søvejen har man let Adgang til de forskellige Landsdele i Danmark, og det er givet, at det vil vi faa bekræftet samme Dag, vi har haft Afstemning om Forbud og derefter har faaet en Lov derom. Nu vil man maaske sige, at jeg tager fejl, thi man tilsigter ikke her et Forbud, men kun en Begyndelse dertil, men jeg vil gøre opmærksom paa, at jeg for mit Vedkommende vil ikke være med til en gradvis Ordning; skal vi have noget i Retning af Forbud, skal vi have det paa een Gang. Det skal være til den Tid, hvor Befolkningen selv er overbevist om, at en saadan Lovgivning er nødvendig. Jeg skal senere komme tilbage til at paavise dette.